

Benny Baudewyns

Mazzelaar

Een jaar geleden

1

‘Nog eentje?’

Andy Personne hield de champagnefles tegen het licht, een onnodig bewijs dat ze werkelijk leeg was. Met een kwiek gebaar plofte hij de fles omgekeerd in de met ijs gevulde emmer. Hij was achtendertig, had lang golvend haar, waarvan hij hoopte dat het hem er tien jaar jonger deed uitzien, en zijn donkere ogen scanden voortdurend de omgeving op zoek naar... interessante zaken, zoals hij het zelf altijd zei.

Zijn twee maten, Walter Vanhiel en Karel Drik, knikten instemmend bij zijn geste met de lege fles. Vanhiel was veertig en massief gebouwd. Dat had hij te danken aan zijn wekelijkse uurtjes in de fitness. Met zijn haardos had hij minder geluk. Hij kaalde al vanaf zijn twintigste. Nu haalde hij regelmatig het scheermes door de armzalige restanten. De oudste van het gezelschap was Karel Drik. Vijfenvertig. Een lange, magere verschijning met grijzend haar. Klaar voor zijn midlifecrisis.

De ober had hun gedoe met de fles opgemerkt en stond al bij het tafeltje. Andy keek hem vluchtig aan, maakte een cirkelbeweging met de wijsvinger om aan te duiden dat ze inderdaad nog een fles wilden en liet zich toen onderuitzakken in de antieke sofa. Hij wisselde alleen de hoogstnodige woorden met obers. Obers waren obers. Hij was Personne. Ieder zijn plek.

‘Dit wordt niks,’ zuchtte Walter Vanhiel, terwijl hij de bar van het Hôtel Barrière Le Normandy rondkeek. ‘Een vijfsterrenhotel aan het prestigieuze strand van Deauville in Normandië. Klonk mooi toen jullie het voorstelden. En hier zitten we dan. Een

heerlijk weekendje zonder de vrouwen. Verontrustende vaststelling: het lijkt hier wel een veredeld rustoord.’

‘Tja, wat wil je,’ jammerde Karel Drik. ‘Alle mooie meissies hebben druk kinderen gemaakt en moeten nu hun kroost naar school brengen.’

Ze lachten alle drie. Niet alleen had Karel de nagel op de kop geslagen, met zijn zachte Nederlandse accent klonk alles wat hij zei grappig. Het had er inderdaad mooi uitgezien, een weekendje onder gelijkgestemden. Zonder de vrouwen. Alle remmen los. Wel, mooi niet. Wat ben je met losse remmen als er niks is om tegenaan te botsen?

Ze kenden elkaar nog niet zo gek lang en wisten nog precies hoe het allemaal was begonnen. Enkele maanden geleden waren ze toevallig samen op de openingsreceptie van een nieuw hotel in het Antwerpse en het klikte meteen. Drie jonge bedrijfsleiders die de wereld wilden veroveren, maar ook genoeg tijd wilden uittrekken voor een verzetje. Ze hadden nog dezelfde avond, toen hun vrouwen buiten gehoorsafstand stonden, plannen gesmeed voor een weekendje onder de mannen.

Dus waren ze nu officieel in Deauville voor het *Congres International du Secteur Immobilier*, het jaarlijkse congres voor iedereen die met bouw en immobiëlen te maken had. En dat hadden ze, alle drie. Personne had zijn eigen bouwbedrijf, Vanhiel was met zijn uitzendkantoor marktleider voor tijdelijke krachten in de bouwsector en Drik leidde in Nederland een bedrijf dat historische gebouwen restaureerde over de hele wereld. Het congres hier in Deauville was dus van belang voor hen alle drie. In theorie.

Ze hadden natuurlijk nog geen voet in de congreszaal gezet. De hele organisatie was alleen de perfecte dekmantel geweest om alle gemaakte kosten op hun bedrijven af te wentelen. En kosten waren er wel geweest. Ze hadden elk een suite hier in Le Normandy. Gisteravond hadden ze uitgebreid gedineerd in het tweesterrenrestaurant Jean-Luc Tartarin, waar Vanhiel grappend had opgemerkt dat de rekening het gemiddelde maandloon-

briefje van zijn uitzendkrachten oversteeg. Nadien hadden ze een afzakkertje genomen in Le Chic, een nachtclub, waar ze aan de praat waren geraakt met enkele Amerikaanse dames. Maar het was niks geworden. De rekening was zo hoog geweest als hun libido, en plots waren de dames verdwenen. Deze middag hadden ze gegolfd, maar ze hadden er halverwege het parkoers de brui aangegeven omdat het gehalte aan oude venten en krakende tantes op het terrein hen te hoog was. Vanavond stond het casino op het programma, maar geen van hen drieën geloofde nog dat een of andere spetterende gebeurtenis hun weekend zou goedmaken.

2

De ober bracht de volgende fles en opende ze vakkundig. Slechts een zuchtje was hoorbaar toen de kurk eindelijk van de fles ging. Karel Drik schoof wat onderuit en liet zijn hoofd op de rug van de bank steunen. Hij had deze middag alleen een broodje gegeten in het clubhuis van het golfterrein en voelde de alcohol snel naar zijn hoofd stijgen.

Benieuwd wat ie nou weer uithaalt, dacht hij, terwijl hij Andy Personne strak aankeek. Drik kon niet alle fratsen van Personne smaken. Soms was hij ronduit grof, maar Drik had nooit laten merken dat hij vond dat Andy over de schreef ging. Hij had de man immers nog nodig. Meteen nadat ze elkaar op die receptie hadden ontmoet en aan de praat waren geraakt, wist Drik dat Personne met zijn bouwbedrijf van goudwaarde kon zijn voor hem. Hij was al lang op zoek naar een valabele partner om met zijn bedrijf grotere restauratieklussen aan te kunnen.

Oh, het worden de glazen, zag Drik.

Personne wees boos naar hun lege glazen die nog op de tafel stonden. De ober stond net op het punt om bij te vullen, toen hij Andy's korte en vinnige beweging zag. Snel zette de ober de champagne in de koeler, maakte een korte buiging en ruimde

met een verontschuldiging de glazen af. Hij haastte zich naar de bar om nieuwe te halen.

‘Wel het minimum,’ gromde Personne. ‘Vooral als je de prijs van een fles ziet.’ Hij ging rechtop zitten en stak een handvol borrelnootjes in zijn mond. ‘Wel mannen, wat wordt het vanavond in het casino?’

‘Weet ik veel,’ zei Vanhiel. ‘Ik ken niks van die dingen. Ze zullen wel van die goede, ouderwetse éénarmige bandieten hebben.’

‘Eénarmige wat?’ vroeg Drik ontzet. ‘Wat is dat nou weer voor een Belgische uitdrukking?’

‘Zo’n ding met een arm, waar je muntjes in stopt.’

‘Oh, een fruitmachine. Nu snap ik hem.’

Personne veegde het voorstel met een handgebaar van tafel. ‘Gokautomaten zijn rommel voor jan-van-de-sstraat die ook eens een voet in een casino wil zetten. Roulette is wel het minste wat we kunnen proberen. Kent er iemand blackjack?’

‘Ik weet wat het is,’ geeuwde Drik, nadat hij net van de pas ingeschonken champagne had geproefd. ‘Maar ik heb het nog nooit gespeeld. En ik wil er ook niet aan beginnen. Lijkt mij zo’n instinker waar je snel veel geld mee kunt verliezen.’

Vanhiel grinnikte. ‘Eens Hollander...’

‘Jeetje, daar gaan we weer.’

3

Een viertal dames kwam de hotelbar binnengewandeld. Vanhiel zag dat ze in een gesprek waren verwickeld en geen oog hadden voor de buitenwereld. Inderdaad, ze passeerden het tafeltje met de ondernemers zonder hen ook maar een blik te gunnen. Dat deden de ondernemers anders wel. Het gezicht van Personne sprak boekdelen, constateerde Vanhiel. Hij kon zijn afkeuring nauwelijks verhullen.

‘Vergeet het,’ zei Personne, terwijl hij de vrouwen de rug toe-

keerde en een nieuwe aanval op de borrelnootjes inzette. ‘Lager echelon. Zie je zo aan hun kleding. Mogen op kosten van de firma ook eens weg. Hebben met veel moeite hun kroost en kookfornuis achtergelaten. Pap daarmee aan en je weet meteen of de kleine zijn tandjes al heeft.’

‘En hoeveel luiers ie vol heeft gepoept,’ grapte Drik.

Er viel een stilte. De vrouwen klommen op de hoge stoelen aan de bar en bestelden cocktails. Ondertussen gaven ze elkaar hun bevindingen door over het schoonheidssalon van het hotel dat ze blijkbaar die middag hadden bezocht.

‘Shit,’ zei Vanhiel. ‘Ze spreken Nederlands. Gelukkig hebben we alle commentaar voor onszelf gehouden.’

‘Dat kan me wat,’ zei Personne. ‘Iedereen heeft recht op een eigen mening.’ Hij nipte van zijn glas. ‘Nou, dan toch maar het casino?’

Drik grinnikte. ‘Jij was toch niet van plan om...?’

Personne hief een hand op. ‘Ben je gek? Geen haar op mijn hoofd dat eraan denkt om daar mijn tijd in te steken. Die met die groene jurk. Heb je haar kont gezien?’

‘Kun je je achter verstoppen mocht haar man onverrichterzake de kamer binnenkomen,’ grapte Drik.

Vanhiel ging plots rechtop zitten en boog zich naar zijn maten toe. ‘Duizend euro,’ zei hij tegen Personne.

‘Wat?’

‘Duizend euro,’ ging Vanhiel verder. ‘Als je het aanlegt met een van die vier... Nee, beter, met die in dat groene kleedje.’ Hij keek Drik aan. ‘Doe je mee? Duizend euro was het bedrag dat ik ten hoogste zou spenderen in het casino. Spring je mee op de boot?’

Drik dacht een ogenblik na en proestte het toen uit. ‘Verdomd ja. Dat worden goed besteedde eurootjes. Dit wil ik ook wel eens zien.’

‘Wacht even,’ zei Personne. ‘Bedoelen jullie duizend de man? Tweeduizend?’

‘Ja,’ lachte Vanhiel. ‘De champagne heeft je rekenmachine nog niet aangetast.’

‘Maak er tweeduizend van. De man.’

‘Wat ben jij een sjacheraar.’ Vanhiel wendde zich tot Drik. ‘En?’

Drik knikte. ‘Vooruit maar, tweeduizend. Het wordt alleen maar duurder voor jou, Andy, als het niet lukt. Want dan betaal jij ons, nietwaar? Tweeduizend de man. Vierduizend, nietwaar?’

‘Oké,’ zei Personne.

Er werden handen geschud. Onder vrolijk gegniffel ging de rest van de fles naar binnen.

4

Toen Personne op de vier vrouwen was afgestapt, hadden Drik en Vanhiel de bar verlaten. Andy moest het alleen klaren. Zij zouden hem niet bevoordelen door ook met de dames een gesprek aan te gaan. Hij alleen tegenover een groep van vier. Dat zou niet makkelijk worden. Quasi onmogelijk. Drik zou genieten van het moment dat Personne vierduizend flappen moest neertellen.

Het werd echter een korte wandeling voor de twee mannen. Er was een stevige westenwind opgestoken en de wandeldijk was verlaten. Drik en Vanhiel hadden een koffie genomen in een strandbar. Ze waren de enige gasten. De wind rukte aan de rol-luiken en gierde om de dakgoot. Gezellig was anders. Er zat niet veel meer op dan naar het hotel terug te keren.

Tot hun verbazing zaten er slechts drie dames aan de bar. Personne en de vrouw in groen waren verdwenen.

‘Weten jullie waar jullie vriendin heen is?’ vroeg Vanhiel vriendelijk. Hij kreeg drie ijzige blikken terug.

‘Zij is onze vriendin niet,’ zei een brunette met een bril met zwart montuur.

‘We hebben haar pas enkele uren geleden hier ontmoet,’ zei een ander. ‘Ze ging een wandelingetje maken met die mooiprater van jullie.’

Ze draaiden zich alle drie om op de kruk en presenteerden ostentatief hun rug.

‘Kom mee,’ zei Drik. ‘Ik denk dat we de dames op de zenuwen werken.’

Er klonk gegniffel achter hun rug toen ze de bar uitliepen. Ze zochten in de ruime hal van het hotel, maar geen Andy of groen kleedje. Ze lieten zich in een van de immense banken bij het raam zakken. Het was ondertussen beginnen te regenen.

‘Verdomd,’ zei Drik. ‘Die stoethaspel maakt er blijkbaar werk van. Luister, uit de grond van mijn hart: ik heb geen zin om die kerel hier met vierduizend euro te zien buitenwandelen.’

‘Geen paniek,’ suste Vanhiel. ‘Ik ook niet. We vinden er wel iets op.’

5

Drik griste een krant van de stapel op de receptiebalie en liep terug naar de bank, waar Vanhiel op zijn gsm zat te tokkelen. Hij kwam echter niet aan de voorpagina toe. Opeens stond Personne voor hun neus, met een grijns van oor tot oor.

‘Zoals ze hier in Frankrijk zeggen: *par ici la monnaie*,’ zei hij triomfantelijk.

‘Wat bedoel je daarmee?’ vroeg Vanhiel bedachtzaam.

‘Wel, ik heb met haar aangepapt. Ik ga met haar dineren vanavond. Ik beloof jullie dat ik snel terug ben. Kunnen we toch nog naar het casino. Waar ik met plezier jullie vierduizend euro zal opmaken.’ Personne liet zich met een plof op de bank tegenover Vanhiel vallen.

Vanhiel keek Drik even aan, zag de paniekerige blik in diens ogen en stelde hem gerust met een glimlach. Toen zei hij tot Personne: ‘Dat noem jij aanpappen? Even met iemand gaan dineren? Je hebt haar gewoon gevraagd om met je mee te gaan, misschien zelfs tegen betaling, om ons een hak te zetten.’

‘Hé,’ grijnsde Personne. ‘Zijn jullie zo’n slechte verliezers?’
‘Nee,’ zei Vanhiel. ‘Maar wij hebben een andere definitie van aanpappen.’

‘Wat bedoel je?’

‘Je moet haar neuken,’ zei Drik, die had begrepen waar Vanhiel naartoe wilde.

‘Wat? Kom op, dat was de afspraak niet.’

‘Dat is hem wel. Aanpappen betekent neuken.’

‘Dan hadden jullie dat heel precies moeten omschrijven vooraleer de deal werd gesloten,’ zei Andy Personne korzelig. ‘Als jullie zo deals sluiten in jullie bedrijf, dan wil ik jullie raadsheer zijn, want die zal een dikke boterham verdienen met alle processen die jullie krijgen aangesmeerd.’

Vanhiel keek Drik aan. ‘Weet je, Karel,’ zei hij. ‘Andy heeft misschien niet helemaal ongelijk. We hadden het allemaal veel beter moeten omschrijven. We zullen opnieuw moeten beginnen. Deze keer met een juiste opdracht: neuken.’

‘En klaarkomen,’ voegde Drik eraan toe.

‘Ja, en wij zullen er zijn om dat te controleren.’ Hij wendde zich tot Personne. ‘Het moet in je suite gebeuren. Als je met haar naar binnen gaat, laat je de deur op een kier. We geven je wat tijd zodat jullie veilig in de slaapkamer zijn. Je laat ook de verbindingsdeur op een kier, zodat wij alles goed kunnen volgen. De weddenschap eindigt wanneer jij een gevuld condoom omhoog houdt. Dan vertrekken wij.’

‘Vergeet het,’ zei Personne. ‘*No way*. Ik vrij niet met dat geval. Heb je die kont wel gezien? De kofferbak van een Hummer.’

‘Het is natuurlijk een uitdaging,’ zei Drik droogjes.

‘Ja. Je grenzen verleggen,’ zei Vanhiel zeemzoet. ‘Nu ja, in dit geval betekent het een fameuze omweg maken.’

Ze proestten het alle drie uit.

Personne was de eerste die in staat was om iets te zeggen. ‘In geen geval,’ hikte hij. ‘Steek die vierduizend euro maar waar ik het denk. Maak daar desnoods ook een omweg voor.’

Drik en Vanhiel wisselden een blik van verstandhouding. Ze knikten elkaar toe.

‘Vierduizend,’ zei Vanhiel.

Personne schudde het hoofd.

‘De man,’ zei Drik. ‘Achtduizend in totaal.’

Het hoofdschudden stopte abrupt. Personne keek hen beiden verbouwereerd aan. ‘Achtduizend?’

‘Ja,’ zei Vanhiel. ‘En de kosten voor het condoom willen we ook nog voor onze rekening nemen.’

‘Maak je daar geen zorgen om. Die heb ik bij me.’ Personne bleef een ogenblik in gedachten verzonken. Plots stak hij een hand boven het lage tafeltje uit. ‘Oké, ik doe het. Zorg maar dat je de poen klaar hebt.’

‘Zorg jij maar dat je genoeg sappen klaar hebt.’

Ze joelden als kleine kinderen.

‘Kom,’ zei Vanhiel. ‘Nog eentje om de moed erin te houden.’

Ze liepen naar de bar en bestelden een fles champagne.

6

Drik zat op zijn hurken achter het kookeiland in de kleine keuken van de suite in Le Normandy en tikte een bericht op zijn gsm. Hij liet het Vanhiel, die naast hem in dezelfde houding zat, zien.

Inderdaad wel een grote kont.

Ze loerden beiden voorzichtig over het kookeiland. Personne had het hen niet makkelijk gemaakt. Hij had de verbindingsdeur tussen het woongedeelte en de slaapkamer van de suite gewoon helemaal open gelaten. Toen Drik en Vanhiel de kamer waren binnengeslopen, restte hen niets anders dan zich te verschuilen achter het kookeiland. Van daaruit konden ze, als ze voorzichtig over het werkblad keken, nog net het grote bed zien in de slaapkamer, waar de werkzaamheden zopas waren begonnen.

Vanhiel nam de gsm over en tikte op zijn beurt een bericht in.

Andy zal klimijzers nodig hebben.

Ze onderdrukten een grijnslach. Nadat Andy met zijn prooi was vertrokken naar het restaurant, waren ze in de bar blijven rondhangen en hadden, naast een vierde fles champagne, enkel een broodje zalm naar binnen gewerkt. Andy en de vrouw waren snel terug van het restaurant. Ze waren meteen naar Andy's suite gelopen, hand in hand, en Andy had met een brede grijns achterom gekeken toen zij achter het stelletje aan waren gegaan.

Drik was opnieuw in de weer met zijn gsm.

Daar gaan ze. Die klootzak gaat winnen.

Vanhiel nam over.

Hij dramt wel aardig door. Hij heeft haar ondertussen bijna zijn bedrijf en een scheiding beloofd.

Drik weer.

Dat wordt een kater morgenvroeg. Ze zal zo groen zien als haar jurkje.

Ze lieten zich achter het eiland zakken. Ze hoefden niet meer te kijken. In de slaapkamer werd voldoende geluid gemaakt om het verloop van de werkzaamheden perfect te kunnen volgen. Pas toen Personne met een dierlijke schreeuw een einde maakte aan de voorstelling, staken ze weer hun hoofden boven het meubel uit.

De vrouw lag op haar buik, diagonaal op het grote bed, met haar hoofd diep in de kussens. Personne zat op haar benen, keek triomfantelijk naar zijn maten en stak een middelvinger en een gevuld condoom omhoog.

Bij het ontbijt de volgende morgen was Personne er niet. Drik en Vanhiel hadden zich rijkelijk bediend aan het buffet: gerookte zalm, toast met eendenlever en een lichtjes warme, uitgeholde aardappel met kaviaar. Ze sloegen koffie af en nipten aan hun champagne. Het was hun derde glas al, Drik had de fles uit de ijsemmer op het buffet gewrikt en op hun tafel gezet.

Het was al bij al nog een spetterende avond geworden. Goed, de vierduizend euro die ze Personne hadden betaald, elk, moesten ze er dan maar bijnemen. Ze waren naar het casino getrokken en Personne had met veel plezier hun geld opgebrast. En dat had eigenlijk maar een halfuurtje geduurd. Andy was aan de blackjacktafel gaan zitten en had in de meest uitzichtloze situaties de inzet onredelijk verhoogd. Een keer was dat echter goed uitgedraaid: hij won van de bank en verdubbelde bijna zijn inzet. Maar in de volgende minuten had de bank keihard teruggeslagen en zijn hele voorraad vijfonderbiljetten opgeslokt. Toen waren ze naar de roulette getrokken en hadden bijna meer opgemaakt dan dat de weddenschap hen had gekost.

Kortom, ze hadden zich kostelijk geamuseerd.

'Ik ben mijn gsm kwijt,' zei Drik opeens, terwijl hij een lepel kaviaar in zijn mond stak en het goedje doorslikte alsof het een homp boerenbrood was.

'Die waar je gisteren die berichtjes op tikte?' vroeg Vanhiel.

'Die, ja. Gelukkig niet mijn toestel van de zaak. Enkel een privéding waar niet al te veel informatie in is opgeslagen. *No big deal.*'

'Heb je hem op de kamer van Andy laten liggen?'

'Weet ik niet meer,' zei Drik. 'Vanaf daar is alles wat vaagjes geworden. Ik denk dat ik hem van verbazing op het werkblad heb laten liggen. Het laatste wat ik me helder herinner is dat stomme condoom.'

'Wat zeggen ze ook weer,' brabbelde Vanhiel met een mond vol zalm. 'Een gemiddelde ejaculatie is ongeveer 10 cc. Tien mil-

liliter. Als dat daadwerkelijk zo is, dan was één milliliter van zijn spul achthonderd euro waard.'

Ze verdeelden het laatste restje uit de fles. Plots stond Personne aan hun tafel. Hij ging echter niet zitten. Een glimlach kon er niet af. De sfeer daalde meteen onder de temperatuur van de champagne.

'We moeten ervandoor,' zei hij.

'Als begroeting op zijn minst origineel,' zei Vanhiel. 'Ik ga nog een fles scoren. Voor een gezond ontbijt.'

'Nee, ik meen het,' zei Personne. 'Die griet houdt niet op met me te bellen.'

'Heb jij haar je telefoonnummer gegeven?' vroeg Vanhiel. 'Erg slim is dat niet. Mijn puberdochter zou zelfs die fout niet maken.'

'Ik heb helemaal niks gegeven. Mij een raadsel hoe ze eraan is gekomen.'

'Verdomme,' zei Drik. 'Mijn gsm.'

'Wat?'

'Ik ben mijn gsm kwijt. Waarschijnlijk heb ik die op je kamer laten liggen. Zij moet hem gevonden hebben. Jouw nummer staat erin.'

Personne zuchtte. 'Heel erg bedankt hoor. Verdomme.'

'Logeert ze in dit hotel?' vroeg Vanhiel.

'Nee, gelukkig niet.'

'Dan heb je wel tijd voor een hapje. Nadien vertrekken we. Na enkele pogingen zal ze wel inzien dat het verloren moeite is. Komaan, een toast op de vriendschap. En op weddenschappen.'

Het lukte Personne om een stukje brood, een sneetje zalm en een lepel roerei naar binnen te werken. Champagne sloeg hij af, hij hield het bij koffie. 'Ik kan me niet herinneren dat die griet ook maar iets heeft opgepikt in mijn suite, laat staan je gsm. Ik ben de hele tijd dicht bij haar gebleven, want ik wilde haar zo snel mogelijk buiten.'

Drik wapperde met zijn hand. 'Vergeet die gsm nou maar. *No big deal.*'

Personne nam nog een hap. Toen rinkelde zijn gsm. Hij bekeek het schermje en vloekte hartsgrondig.

Heden

Maandag

8

Op het naamplaatje van Andreas Sibel, in de Lesbroussaertstraat 57 in Elsene, een gemeente uit de Brusselse agglomeratie, stond naast zijn naam en de vermelding psycholoog ook: gedrags-therapie en cognitieve therapie. Sibel hielp ontspoorde mensen om zich weer te integreren in de maatschappij. Ontspoord omdat ze zich verkeerd gedroegen, of bepaalde vreemde gedragingen als normaal beschouwden; of omdat ze doodsangsten uitstonden bij handelingen die voor anderen tot het normale, dagelijkse leven behoorden. Zijn naamplaatje vermeldde alles in het Nederlands, Sibels moedertaal. Zijn Frans was niet goed genoeg om patiënten bij te staan. De buurt had hem gek verklaard toen hij hier zijn praktijk opende, maar kijk: Sibel had het gat in de Nederlandstalige markt in Brussel gevonden. Hij had een wachtlijst van ettelijke weken en zijn patiënten kwamen uit de hele agglomeratie en ver daarbuiten.

Op deze maandagmorgen opende hij de deur van het appartementsgebouw. Zijn praktijk was gelegen in een vroegere winkel, maar hij had de winkel deur geblokkeerd omdat de winkelruimte de wachtzaal was geworden. Dus gebruikten hij, en zijn patiënten, de deur van de inkomhal. Verder had hij de oude etalageruiten volledig beplakt voor de nodige privacy binnen. Wat hem weer op zure opmerkingen van de buurt was komen te staan. Hij doodde de leefbaarheid van de straat. Hij had op gepaste wijze

gereageerd door fijntjes op te merken dat de begrafenisonderneming een eindje verderop dat ook wel deed.

Voordat de inkomhal overging in een smalle gang, die helemaal tot achter het gebouw liep, was er een paneel met brievenbussen. Sibel maakte de zijne leeg en zag dat de eigenaar van het gebouw, die op de eerste verdieping woonde, maar er bijna nooit was, eindelijk zijn bus ook had geleegd. Sibel liep om de monumentale trap met in het midden de oude lift en opende, halfweg de gang, een deur. Achter de vroegere winkelruimte had hij zijn eigenlijke praktijk. Een knus ingerichte kamer met indirecte verlichting en een gemakkelijke bank en daarachter een laatste kamer waar hij zijn bureau van had gemaakt. Hij legde zijn post op het bureau en trok het rolluik omhoog. Spaarzaam licht viel door de grijze wolken naar binnen. Hij had zicht op de binnenkoer met garageboxen en onkruid tussen de ongelijke stenen.

Sibel zette het koffieapparaat aan en stopte een nieuwe capsule in de lader. Hij had nog wel even tijd vooraleer zijn eerste afspraak er aankwam. Dit was zijn geliefkoosde moment die zijn zware dagtaak draaglijker maakte: sterke koffie met enkele cookies. Geluk ligt soms in een kleine hoek. Dat probeerde hij zijn patiënten ook duidelijk te maken.

Zijn post was snel doorgenomen. Vier reclamefolders, die ijverige bezorgers ondanks de verbodsticker op de brievenbus er toch nog inpropten, een factuur van de watermaatschappij, een nieuwe lijst met de ophaaldata voor het gesorteerde vuilnis. En een oubollige, bijna vierkante envelop zonder postzegel. Op de voorzijde stond enkel zijn naam. Geen vermeldingen op de achterzijde. Hij scheurde de envelop open en haalde er een enkel vel papier uit. Er stond geen aanhef bovenaan de tekst, geen datum. De tekst was geschreven op een ouderwetse typemachine die een nieuw inktlint kon gebruiken.

Sorry voor deze manier van briefbestelling, maar ik vertrouw de posteries niet. Want het is belangrijk dat je deze brief op tijd krijgt. Belangrijk

voor mij. Ik sta immers voor de meest cruciale week van mijn hele bestaan. Een zware bewering, maar ze klopt helemaal. Eindelijk is het zover. Ik heb er lang naar uitgekeken en ettelijke uren aan de voorbereiding gependend. Deze week ga ik alle scheefgegroeide situaties rechttrekken. Deze week ga ik al het onrecht dat mij is aangedaan wegvegen, zodat iedereen met een propere lei kan herbeginnen.

Het wordt een gigantische onderneming, zoals ik al zei. Een onderneming die ik eigenlijk op een heel andere manier zou kunnen aanpakken. Op een veel eenvoudiger manier. Wanneer ik vroeger als kind een stommitieit had begaan, dan kreeg ik een oorvijs. Punt. Geen geleuter op de bank met hij of zij, geen gesprek over goed en kwaad. Stommitieit stond gelijk aan oorvijs. Probleem opgelost. Ik zou deze manier van werken kunnen extrapoleren naar mijn huidige situatie. Anderen halen stommitieiten uit waarvan ik nadeel ondervind, dus een oorvijs (of een kogel, of een mes, of weet ik veel) en het probleem is van de baan.

Tja... dan ken je mij nog niet (geen nood, dat komt nog wel). Zo eenvoudig ga ik me er dus niet vanaf maken. Niet dat ik het mezelf onnodig moeilijk wil maken. Want dat is het nu juist wel. Het is wel nodig dat ik het moeilijk maak. Niet alleen moeten schuldigen boeten voor stommitieiten, de mensen rondom hen moeten daarvan op de hoogte zijn. Wat is anders het nut van de hele onderneming? Dus heb ik dag en nacht geploeterd om alles voor elkaar te krijgen en, al zeg ik het zelf, het resultaat zal gezien mogen worden. Dat beloof ik.

Een eerste stap is het schrijven van deze brief. Omdat dat, volgens zij die het kunnen weten, helend zou werken. Laat me toe hier lichtjes aan te twij-

felen, maar ik wil het wel proberen. Vergeef me ook mijn misschien wat warrige verteltrant, ik ben geen geoefend schrijver. Ik schrijf maar neer wat er in mijn hoofd opkomt. Het zal ook allemaal niet netjes chronologisch zijn gerangschikt. Ook daarvoor mijn excuses. Het belangrijkste is dat ik kan vertellen hoe het allemaal in elkaar steekt. Zeggen opnieuw zij die het... ach, ik val in herhaling.

Ieder mens heeft het recht om zich niet meer te hoeven bewegen dan strikt noodzakelijk is om te voorzien in zijn dagelijkse behoeften. Zoals bijna alle dieren doen. Dat zou in de grondwet van elk land moeten worden geschreven. Of beter: in de universele verklaring van de rechten van de mens. Niet dat ik daar zo hoog mee oploop – anders had ik die dingen wel met een hoofdletter geschreven – maar je begrijpt mijn punt. Waarom houden mensen zich zo hard bezig om sneller en beter te zijn dan hun medemens? Een leven van opoffering om een centimeter hoger te springen dan de concurrentie. Een oude dag met krakende botten en een kapotte rug om iemand te vloeren met ippon. Een totaal vervormd lichaam om een kilogram meer boven het hoofd te tillen. Miljoenen euro's spenderen om met een afstotelijke auto de ronde een honderdste seconde sneller af te leggen.

Als kind wist ik al: dat gebeurt niet met mij. Lopen doe je als je in levensgevaar bent. Springen wanneer de vlammen tot je kont reiken. De lessen lichamelijke opvoeding moesten dus volgens mij uit het leerprogramma op school. Dat was mijn overtuiging, die me echter slecht bekwam. Ik moest er de gevolgen van dragen. Die vermaledijde dinsdagmiddag, wanneer er l.o. op het programma stond. Nachtmerries had ik ervan. Kotsmisselijk van de

geur van natte hond in de kleedkamers. Die marteltuigen waar het de bedoeling van was dat je erover sprong, maar waar ik steevast bovenop terecht kwam. Als laatste gekozen worden bij de verdeling voor de ploegensport. Die smerige grijns op het gezicht van de turnleraar wanneer hij zei dat de punten voor l.o. ook meetelden voor het rapport en dat het een vak was als een ander waarop je een onvoldoende kon halen. Dus toch maar een handenstand geprobeerd en lelijk in elkaar gezakt. De mens deed er honderduizenden jaren over om op beide voeten te leren lopen. Waarom moest het nu ineens op de handen?

Gelukkig konden hij en zij zich enigszins vinden in mijn theorie en tilden ze niet al te zwaar aan mijn zwakke punten voor het vak. Dat was ongeveer het enige waarover we het eens waren. Voor de rest lagen we over zowat alles overhoop. Maar daarover later meer. Veel meer. Beschouw deze korte inleiding als een eerste poging tot het reinigen van mijn ziel. Dit komt niet van mij, dit is het mantra van de zielenknijpers. Sta me toe dit enigszins anders te zien. Mijn ziel mankeert niks, dus die hoeft niet gereinigd. Ik wilde alleen maar zeggen dat dit schrijfsel een korte inleiding is omdat ik nog heel veel te doen heb. Vreemd voor iemand die niet graag beweegt, maar het leven neemt soms vreemde wendingen. Ook daar kan ik volop van meespreken.

Tot binnenkort en alvast bedankt voor het lezen van deze woorden.

Wies Allante